

[Grethe Philip.]

lig folkepension, og vi mener, at det er rigtigt, at de gamles pensioner forøges ikke alene i trit med priserne, men også reelt sammen med den almindelige velstandsforøgelse. De samme betragtninger har vi gjort gældende for invalidepensionisterne, der var kommet meget langt tilbage i forhold til andre grupper i samfundet.

De kontante ydelser kan reguleres gennem lovgivningen alene. Det samme gælder ikke hjælpeforanstaltningerne in natura, og her må jeg igen have lov til at slå et lille slag for oprettelse af flere plejehjem. Jeg ser med stor tilfredshed, at bevillingen nu er udvidet til 60 mill. kr. for næste år, svarende til 1.000 pladser, og at det er tanken at sætte kvotaen op. Det ville være interessant at høre, om ministeren har nogle oplysninger om, i hvilken grad man med en sådan byggekvote haler ind på mangelen på plejepladser. Vi får fremover en årlig stigning på ca. 10.000 ældre i folkepensionistalderen. Det er måske kun nogle få procent af disse, der har brug for plejehjemsplads, men har vi nogle tal for, hvor stor den øjeblikkelige mangel er? Tallene fra plejehjemsberetningen angav dengang et udækket behov på godt 6.000 pladser på alderdoms- og plejehjem. Hvordan ser det ud i dag?

En anden ting er personalespørgsmålet. Det er jo så helt afgørende for, hvordan hele plejehjemsproblemet løses i det daglige. Beskæftigelsesproblemerne ude på plejehjemmene gør en løsning stadig mere påtrængende. Jeg er vidende om, at et udvalg, nedsat af Københavns magistrats 3. afdeling, har afgivet en redegørelse med forslag om oprettelse af en 2-årig uddannelse af plejehjemsassistenter. Mon socialministeren kunne oplyse, hvornår man vil påbegynde sådanne uddannelser, i hvilket omfang uddannelserne vil kunne dække behovet for hele landet, eller om man tænker sig at oprette tilsvarende uddannelser andre steder i landet? Behovet for uddannet personale er meget stort, så jeg finder det overordentlig vigtigt, at man kommer i gang hurtigst muligt.

Ministerens sagde i sin redegørelse den 2. december, at en ny lov om børnetilskud og andre familieydelser måtte påregnes at ville medføre udgiftsstigninger. Må jeg

forstå det sådan, at den højtærede socialminister agter at fremsætte lovforslag på dette område allerede i indeværende samling?

Fra det radikale venstres side er vi af den opfattelse, at tiden nu er inde til at gå ind i realitetsforhandlinger vedrørende indførelse af en generel ydelse til alle kvinder i forbindelse med graviditet og fødsel — om man vil, en moderskabsydelse på linje med, hvad man allerede har haft i mange år i Sverige. Jeg benytter derfor denne lejlighed til at spørge den højtærede socialminister, hvorledes han ser på dette spørgsmål.

Gennem de generelle børnetilskud til alle forældre uafhængigt af familiens indkomst har vi gjort et skridt i retning af, hvad vi efter vor mening betragter som en ønskelig omfordeling til fordel for familier med børn. Nu ønsker vi at føre denne familievenlige politik videre ved at indføre en kontant engangsydelse til moderen ved barnets fødsel. Vi mener, at det for adskillige unge familier kan være en meget alvorlig økonomisk belastning at udrede de udgifter til barnets udstyr, der skal til, når barnet fødes, og vi mener, at det vil være rimeligt at overveje, om den mælkeydelse, der nu gives, ikke i stedet burde udbetales kontant. Det ville give besparelse af administrationen og antagelig ikke en væsentligt mindre sikkerhed for, at hjælpen virkelig kom moder og barn til nytte efter hensigten. En generel moderskabsydelse ville også bøde på det forhold, at børnetilskuddet, sådan som det udbetales nu ved modregning i skatten, i en del tilfælde først udbetales adskillige måneder, ja, op til mere end et år efter barnets fødsel, alt efter den måned, hvori fødslen foregår.

Samtidig vil jeg gerne rejse et andet spørgsmål, der har en vis tilknytning til, hvad jeg netop her har sagt. Efter funktionærlovgivningen er arbejdsgiveren forpligtet til at betale en kvindelig funktionær halv løn i op til 5 måneder i tiden omkring en fødsel. Denne ydelse hviler fuldt og helt på arbejdsgiveren. For langt de fleste andre lønmodtagergrupper er reglen den, at den kvindelige lønmodtager har ret til dagpenge i indtil 14 uger, betalt ved sygedagepengesats og finansieret af det offentlige. Nu er jeg ganske klar over, at funktionærloven ikke hører under den højtærede